LOCUL FEMEII

LYNN AUSTIN

Autoarea romanului „Tărâmuri ascunse”

LOCUL FEMEII

roman

Editura Casa Cărţii, Oradea
2008

Copyright © 2006 by Lynn Austin
Originally published in English under the title
A Woman's Place
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Casa Cărţii, Oradea.

Locul femeii
de Lynn Austin
Copyright © 2008 Editura Casa Cărţii
O. P. 1, C. P. 270,
410610 Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566
Email: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Traducerea: Tabita Gabor
Editarea: Simona Tămaş
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Adi Mihocaş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

AUSTIN, LYNN
Locul femeii / Lynn Austin. - Oradea : Casa Cărţii, 2008
ISBN 978-973-8998-35-3

821.111-97=135.1

Lui Ken
cu recunoştinţă
şi iubire.

LYNN AUSTIN a câştigat de trei ori Premiul Christy pentru romanele ei istorice: *Tărâmuri ascunse*, *Candle in the Darkness* [Lumină în întuneric] şi *Fire by Night* [Foc în noapte]. Pe lângă activitatea de scriitoare, Lynn este un vorbitor apreciat la conferinţe, tabere de rugăciune şi diferite evenimente religioase sau şcolare. Lynn împreună cu soţul ei are trei copii şi trăieşte în Illinois.

„Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate."
Desmierdările sunt înşelătoare şi frumuseţea este deşartă,
dar femeia care se teme de Domnul va fi lăudată.
Răsplătiţi-o cu rodul muncii ei,
şi faptele ei s-o laude la porţile cetăţii.

PROVREBE 31:29–31

PROLOG

Decembrie 1941

Virginia

Virginia Mitchell îşi privi soţul care tăia în porţii friptura din duminica aceea şi se întrebă dacă nu cumva el o înşală. Soţul ei era mai interesat de felul în care era gătită carnea decât de ea. Harold se deplasa deseori în afara oraşului dat fiind serviciul lui, deci ocaziile pentru asemenea abateri erau nenumărate. De fapt, chiar mâine Harold urma să plece într-o nouă deplasare. El puse jos cuţitul şi dădu din cap aprobator.

— Friptura de vită arată bine, Virginia. Nu e nici seacă, nici aţoasă.

Ea răsuflă uşurată.

— Mă temeam să n-o fi făcut praf. Predica a durat puţin cam mult.

— Noului pastor îi cam place să lungească inutil mesajul. Harold îi oferi zâmbetul lui fermecător, care îi dezvălui gropiţa din obrazul stâng, atât de dragă ei.

Virginia nu trebuia să se mărite niciodată cu un om atât de chipeş şi inteligent ca Harold Mitchell. Acum se îngrijora permanent că el îşi va găsi o altă femeie, o provocare mai mare, faţă de care Virginia să pară anostă şi plictisitoare. Virginia căuta întotdeauna prin buzunarele hainelor lui când Harold se întorcea acasă din călătorie şi în fiecare compartiment al servietei lui, de asemenea, semne grăitoare care să confirme că fusese cu o altă femeie. Mergea până la a mirosi gulerele şi reverele costumelor pentru a detecta urme de parfum străin. De vreo două ori credea cu adevărat că detectase o mireasmă nefamiliară.

Îngrijorarea o consuma, aşa cum familia ei consuma prânzul din acea duminică: Harold desfăcea carnea de pe os în fâşii groase şi o punea în farfurie; Allan, băiatul lor de nouă ani, băga în gură furculiţe de cartofi piuré; Herbert, mezinul de şapte ani, înghiţea la jeleu de parcă concura cu timpul.

Dar ea ce putea face? Ginny analizase situaţia de nenumărate ori în timp ce îi controla buzunarele. Nu putea să-l părăsească; cum avea să se întreţină, pe ea şi pe cei doi fii ai ei de una singură? Ar trebui să îşi găsească o slujbă, dar nu era calificată pentru nimic altceva decât întreţinerea unei gospodării.

Îl privi pe Harold care îşi turna sos de friptură peste cartofii piuré şi se gândi că poate era mai bine dacă nu avea nicio certitudine. În acest fel, nu era obligată să ia decizia dacă să trăiască cu conştiinţa fustangiului în tăcere, iertând sau să-l părăsească. Găsea destul de dificil să decidă ce să gătească pentru cină, darămite să se lupte cu chestiuni ca infidelitatea şi încrederea. Ginny nu se amăgea – nu puteai să mai ai niciodată încredere într-un bărbat odată ce devenea un *fustangiu.*

Alesese ca *fustangiu* să fie noul cuvânt de notat în vocabular. Denumea o persoană care făcuse un obicei din a-şi înşela partenerul de viaţă. De mai bine de un an Ginny folosea o enciclopedie şi un dicţionar în încercarea de a-şi îmbogăţi vocabularul, sperând să converseze mai inteligent de dragul lui Harold şi să se simtă mai puţin inferioară de dragul ei însăşi. Îşi achiziţionase cele două cărţi în timpul unicului an petrecut la colegiu şi de atunci instrumentele nu făcuseră altceva decât să se umple de praf - cu excepţia rarelor ocazii când erau folosite la presatul florilor. Ea căutase *playboy* în enciclopedie, amintindu-şi că Harold avea o asemenea reputaţie înainte s-o cunoască pe ea. Cuvântul *playboy* o trimise la *fustangiu*.

Era el unul? Dorea ea cu adevărat să ştie? Îl privea înfigând furculiţa în mazăre şi în inima ei iubirea pentru el se manifestă dureroasă. O, dacă ar iubi-o numai pe jumătate cât îl iubea ea!

Harold preluă, ca întotdeauna, rolul de mediator al conversaţiei din timpul mesei, întrebându-i pe băieţi despre ce studiau la şcoală şi despre proiectele Clubului Cercetaşilor. Ginny nu avea nimic nou de raportat despre săptămâna care se încheia. Se simţea proastă, anostă şi *stupidă* – un alt cuvânt de dicţionar. Viaţa ei era neinteresantă şi plictisitoare, zi după zi. Numai de-ar putea face lucruri entuziasmante, provocatoare, de-ar putea fi o femeie cu viziune şi cu perspectivă, ca Eleanor Roosevelt. Atunci Harold n-ar mai avea niciun motiv să fie *fustangiu*.

Flacăra lumânării se înceţoşa în faţa ochilor ei care se umpleau de lacrimi. Remarcase oare cineva efortul ei de a face această masă de duminică specială: lumânările aprinse, vesela ei cea mai bună din porţelan şi tacâmurile de argint, faţa de masă de damasc şi şerveţelele? Duminica era singura dintre zile când mica ei familie era acasă împreună întreaga zi şi ei îi plăcea să o facă să fie specială. Mergeau întotdeauna la biserică îmbrăcaţi în cele mai bune haine păstrate în acest scop, băieţii arătând ca nişte mici domni în sacouri şi la cravată. Ginny nu-şi dorea deloc ca Allan şi Herbert să crească foarte repede. Ea îşi dorea ca ei să fie încă bebeluşi, sau cel puţin sub vârsta de trei ani, învăţând să meargă şi purtând pantalonaşi. Harold glumea mereu pe seama faptului că ea încă îi trata ca pe nişte bebeluşi.

Virginia privi piuréul de cartofi şi jeleul dispărând, iar friptura făcându-se rămăşite. Harold şi băieţii înfulecară mult prea repede plăcinta cu mere făcută de ea, se scuzară şi se ridicară de la masă, dispărând în sufragerie. Harold suspină, lăsându-se în fotoliul lui cu *Sunday Times* în faţă. Băieţii se întinseră pe podea alături de câinele familiei şi de benzile desenate. Poate că Ginny n-ar trebui să se uite doar fugitiv peste ştiri. Poate ar trebui să se intereseze de evenimentele care aveau loc în Europa, aşa cum făcea Harold. Poate că celelalte femei nu ar părea atât de ispititoare dacă ea ar fi în stare să discute cu el evenimentele de actualitate.

Dar evenimentele actuale trebuiau să mai aştepte până spăla şi ştergea vasele. Virginia îşi roti privirea peste masa părăsită şi îi

veni să plângă. Toată munca depusă: călcarea feţei de masă şi a şerveţelelor, curăţarea cartofilor, desfacerea mazărei, pregătirea cărnii perfect condimentate şi a sosului fără cocoloaşe, plăcinta frumos rumenită, curăţatul merelor şi felierea lor în bucăţi de grosime uniformă – o oră şi jumătate de muncă într-o bucătărie plină de aburi şi felurile au fost consumate în douăzeci şi două de minute. Îi va lua încă o oră să strângă şi să cureţe totul. Şi era o muncă atât de *stupidă*. Nu e de mirare că Harold se plictisise de ea... şi ea era plictisită de ea însăşi. Ar fi dorit să fie mai curajoasă, mai deşteaptă, mai încrezătoare – ca Eleanor Roosevelt.

Virginia ştergea ultimele cratiţe şi tigăi când sună telefonul.

— Ginny! Asculţi radioul? întrebă dintr-o suflare vecina de vizavi.

— Nu, de ce?

— Ar fi mai bine să-i dai drumul. Am fost atacaţi.

— Atacaţi? Cum adică?

Dar Betty închisese deja. Ginny năvăli în sufragerie trecând peste picioarele întinse ale lui Harold şi peste benzile împrăştiate ale lui Allan, făcându-şi drum spre radio. Cocoşatul Philco se trezi la viaţă cu un zgomot *spart*.

— Cine era la telefon? întrebă Harold în timp ce tuburile radioului se încălzeau.

— Betty Parker. A spus că ar trebui să ascultăm radioul. Spunea ceva despre un atac. Aparatul bâzâi în timp ce Ginny ajustă frecvenţa cu ajutorul butonului, pentru ca în final să găsească un post de radio. Dură puţin până cuvintele crainicului constând într-un raport pe un ton sumbru să ajungă până la ei.

„Fum gros se ridică încă deasupra bazei navale americane de la Pearl Harbour, locul unde este ancorată flota americană din Pacific şi din Hickham Field, de unde s-a raportat că mai mult de o sută de avioane americane au fost distruse la sol. Nu se cunoaşte încă numărul exact al vaselor avariate. Până în momentul de faţă s-a confirmat moartea a peste două sute de militari, dar acest număr este în continuă creştere.”